

Lieve gemeente,

Zopas zijn we de dienst begonnen met tegen elkaar te zeggen dat Christus waarlijk is opgestaan.

Een prachtig begin van de Paasmorgen.

Toch voelen we het vaak als een lastige uitspraak.

Want betekent dit nu dat we zeggen dat Jezus nadat hij op Goede Vrijdag was gestorven en in het graf was gelegd,

op Paasmorgen in alle vroegte weer tot leven is gekomen?

Is dat het wat de evangelisten ons willen vertellen?

En kunnen we daar dan nog iets mee in ons eigen leven.

Welke boodschap willen zij ons brengen met dit verhaal?

Het bijzondere van het Marcus evangelie dat we vanmorgen gelezen hebben, is dat het eindigt met het verhaal van het lege graf.

De vrouwen vinden het graf leeg en ze zijn doodsbang.

En de laatste zin van het oorspronkelijke verhaal is dan dat ze tegen niemand iets zeiden.

Niet echt een mooi einde van een evangelie.

Vandaar dat er later door anderen nog een stukje bij is geschreven zodat het een wat mooier, hoopvoller einde kreeg.

Maar Marcus laat zijn evangelie ophouden met een open einde.

Een open einde dat vraagt om een antwoord,

toen van de volgelingen van Jezus en uiteindelijk ook van ons.

Hoe gaat het nu verder.

Is Jezus dood en houdt hiermee alles op.

Of gaat dit verhaal verder en op wat voor manier dan.

Het verhaal vertelt dat er in het graf een in het wit geklede jongeman zit.

Een engel zal het wel geweest zijn, een boodschapper van God.

Hij begint op de gebruikelijke manier: “wees niet bang”

Dat is altijd het eerste dat die boodschappers van God zeggen wanneer er dingen gebeuren waarbij wij denken: hoe moet dit nou?

Hoe moet het nu verder gaan?

Wanneer de angst ons om het hart slaat.

“Wees niet bang” is de eerste boodschap die je dan krijgt van de hemel.

En de boodschapper gaat daarna door met te zeggen: ‘Jezus is opgewekt uit de dood, hij is niet hier.’

Het is dus onbekend waar hij dan wel is, alleen niet hier in dit graf.

En opgewekt uit de dood.

Niet achtergebleven in de dood, maar opgewekt en opgestaan.

In zijn leven heeft de dood niet het laatste woord.

En de engel gaat verder: “hij gaat u voor naar Galilea”

Galilea staat voor het gewone dagelijkse leven.

Er lijkt te staan: ga aan de slag, pak je leven weer op en dan zul je merken dat hij nog bij je is.

Dat is het antwoord op de gebeurtenissen dat van de leerlingen gevraagd wordt.

Dat moeten ze nu gaan doen.

Nu is het zo dat alles wat in de Bijbel, in Oude en Nieuwe Testament, wordt verteld op de een of andere manier ook over ons mensen gaat: over de dingen van het leven waar we allemaal mee te maken krijgen.

En dat geldt ook voor het verhaal van de opstanding.

Het gaat niet alleen over Jezus, maar over alle mensen.

Het verhaal van de Bijbel is in principe onvoltooid tot alle mensen erin ‘verwerkt’, ‘opgenomen’ zijn; tot alle gestorvenen zijn opgestaan.

Paulus zegt ergens: “Tot Gods Geest in alle mensen zal zijn.”

Het verhaal over de opstanding is de climax van het Nieuwe Testament.

Het is een verhaal dat aansluit bij ons diepste mens-zijn.

Net zoals al die verhalen over Jezus gaan over ons als de mens die wij ten diepste zijn; mensen op zoek naar waarheid en liefde, naar trouw en te mogen zijn wie we zijn.

Zijn boodschap tot radicale humaniteit als ook zijn voorbeeld om op te staan uit de dood, hebben tot op vandaag nog niets aan actualiteit verloren.

En datgene of diegene die wij God noemen en door wie Jezus werd geïnspireerd in zijn leven, die is het die mensen nog altijd tot beweging roept en in beweging zet.

De verhalen van Jezus stimuleren ons om te zoeken naar vrijheid en om te durven vertrouwen op het leven en op de Kracht, Gods kracht, die daarin werkt.

Als mens mag je daarom opstaan om je leven te leven zoals het voor jou bedoeld is.

Het leven en de natuur kent heel veel wetmatigheden.

Dingen die vastliggen en altijd zo zullen zijn.

Ook zijn er dingen die elkaar beïnvloeden: zoals eb en vloed die verband houden met de stand van de maan.

Zo bepaalt onze opvoeding voor een groot deel hoe we in elkaar zitten.

En ons DNA bepaalt hoe we eruit zien.

Maar buiten die noodzakelijkheid, al die dingen die vast lijken te liggen, is er ook veel dat niet vast ligt.

Binnen alles wat is gegeven is het mogelijk om keuzes te maken en zijn er dingen die we kunnen bevechten.

Daarvoor zullen we ons eerst bewust moeten worden van onze situatie.

Is het nu eenmaal zo als het is? Kan het echt niet anders.

Kun je nooit een kwartje worden als je voor een dubbeltje geboren bent?

Mag je een menswaardig leven opeisen, als er met je lichaam van alles mis is?

De woorden van Jezus: “Neem je bed op en wandel” kun je vertalen met: “Neem je lot ter hand en kom in beweging.”

Juist de opstanding doorbreekt de wetmatigheid en het noodzakelijke van de dingen en is een beeld voor wat mogelijk is.

Opstaan is in beweging komen.

De Bijbel leert ons dat je op twee manieren kunt opstaan: voor jezelf om een beter, waardiger en gelukkiger leven te krijgen of je staat op ten behoeve van een ander.

Opstaan voor jezelf vraagt veel moed.

Want we kunnen vastzitten in onze situatie en hoe moeilijk kan het dan zijn om daaruit op te staan.

Om je niet neer te leggen bij de dingen die nu eenmaal zijn zoals ze zijn, maar om te proberen een nieuw, ander begin te maken.

En opstaan voor anderen is leren zien wat anderen nodig hebben.

Het is solidariteit met mensen.

Mensen kunnen zijn zoals wij zelf zijn of ze kunnen juist heel ver van ons afstaan.

Maar allemaal zijn wij mensen die verlangen naar geluk en naar een zinvol bestaan.

Opstaan wil dan zeggen, dat je er niet mee akkoord gaat dat er zoveel mensen op deze wereld zijn die niet krijgen wat ze nodig hebben.

Opstaan wil dan zeggen: zoeken naar zuster- en broederschap.

Het is het ondersteunen van mensen in hun poging zelf de regie over hun leven te houden.

Het betekent in verzet komen en het gaat gepaard met liefde en solidariteit.

Zowel het opstaan voor jezelf als het opstaan voor een ander houdt in dat je in beweging komt.

Soms is dat een fysieke, lichamelijke beweging, dan kom je echt uit je stoel.

Maar veel vaker is dat een beweging van je hart.

Een beweging van liefde en aandacht.

Beweging is bewogen zijn.

Je komt in beweging als je bewogen bent en geraakt door wat jou of door wat een ander overkomt.

Ook opstaan uit de dood en dan de dood als uitzichtloosheid of als doodlopende situatie, vraagt om een in beweging komen.

Het is niet toevallig dat Jezus juist met Pasen, het Joodse Pesach-feest is opgestaan.

Want met Pesach worden de verhalen van de uittocht van het volk Israël uit Egypte verteld, waar ze tot slaaf gemaakt waren.

Deze uittocht betekende voor het volk een opstaan uit de dood en een gaan naar een nieuw leven.

Uit de slavernij naar een leven in vrijheid.

Als het in de Bijbel over dood en leven gaat, betekent dit vaak meer.

Dood is iemand die zijn leven vergooit of die in ongerechtigheid leeft.

En levend is iemand die de wil van God doet, dat wil zeggen tot zijn of haar recht komt.

In ons leven zullen verdriet, lijden, onrecht en dood er altijd zijn.

De Bijbelverhalen vertellen ons alleen dat dit niet het laatste woord heeft.

We worden aangespoord om op te staan, om in beweging te komen.

En wie of wat ons in beweging zet, die kracht die we God noemen, is Eén die ziet, hoort en erbij is.

Het verhaal van het lege graf en van Jezus' opstanding uit de dood, wil

mensen wijzen op wat mogelijk is: om in beweging te komen, in verzet tegen de dood in het bestaan.

En daarvoor mogen we elkaar bemoedigen met de uitspraak:

De Heer is waarlijk opgestaan.

Amen